

Arrest

nr. 69 160 van 25 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN, loco advocaat E. SCHOUTEN, en van attaché L. EECKHOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 januari 2008 en heeft zich een tiende keer vluchteling verklaard op 24 december 2010.

1.2. Het dossier van verzoeker werd op 6 januari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 maart 2011.

1.3. Op 24 juni 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 juni 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Afghaanse nationaliteit en geboren in Shiraz in Iran waar u tot uw komst naar België zou hebben verbleven. Uw ouders zijn oorspronkelijk van Kabul. U bent Tadjiek en soenniet. Uw ouders zouden samen met uw oudere broer M.(...) (O.V. 6.204.847) Afghanistan zijn ontvlucht omwille van problemen tussen de familie van uw vader en de familie van uw moeder naar aanleiding van hun huwelijk. De familie van uw moeder zou immers herhaaldelijke aanzoeken van de familie van uw vader hebben afgewezen. Daarop zouden uw ouders in het geheim gehuwd zijn. Tijdens de zomer van 1386 (2007) zouden uw moeder, uw jongste broer en u zelf naar Afghanistan zijn gegaan om te polsen naar de vete tussen beide families en of jullie naar Afghanistan zouden kunnen terugkeren. Uw grootmoeder, aan moederskant, zou jullie verteld hebben dat de vete nog niet is opgelost en dat jullie niet konden terugkeren. Terug in Iran zouden u en uw broer M.(...) tijdens de maand september 2007 problemen hebben gekregen naar aanleiding van de verlenging van de verblijfskaarten voor Afghanen. Uw broer zou ten overstaan van de directeur van het kantoor waar de kaarten moesten worden verlengd beledigingen hebben geuit aan het adres van Khomeini en Khamenei. De directeur zou de arrestatie van uw broer hebben bevolen. In de schermutselingen zouden jullie kunnen ontsnappen zijn. Op 25 januari 2008 vroeg u een eerste keer asiel aan in België. Op 23 september 2008 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting bevestigd in het arrest nr. 23391 van 20 februari 2009.

Op 21 april 2009 heeft u hier een tweede asielaanvraag ingediend. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname (bijlage 13 quater) op 19 juni 2009. Op 25 juni 2009 heeft u hier een derde asielaanvraag ingediend. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname (bijlage 13 quater) op 13 juli 2009. Op 22 juli 2009 heeft u hier een vierde asielaanvraag ingediend. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname (bijlage 13 quater) op 11 augustus 2009. Op 17 augustus 2009 heeft u hier een vijfde asielaanvraag ingediend. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname (bijlage 13 quater) op 26 augustus 2009. Op 1 september 2009 heeft u hier een zesde asielaanvraag ingediend. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname (bijlage 13 quater) op 14 oktober 2009. Op 20 oktober 2009 heeft u hier een zevende asielaanvraag ingediend. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname (bijlage 13 quater) op 20 januari 2010. Op 2 februari 2010 heeft u hier een achtste asielaanvraag ingediend. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname (bijlage 13 quater) op 11 februari 2010. Op 28 juli 2010 heeft u hier een negende asielaanvraag ingediend. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten met een beslissing tot afstand van asielaanvraag (technische weigering) op 7 september 2010. Op 24 december 2010 vroeg u een tiende keer asiel aan in België nadat u in hongerstaking was gegaan. In het kader van uw tiende asielaanvraag brengt u geen nieuwe elementen aan.

B. Motivering

Er dient na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In het kader van uw eerste asielaanvraag werd u de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat er geen geloof werd gehecht aan de problemen waarvoor u Iran zou hebben moeten verlaten, onder meer omwille van tegenstrijdige verklaringen tussen u en uw broer M.(...). Aan de vete tussen de familie van uw vader en de familie van uw moeder, die de oorzaak van het vertrek van uw ouders en broer uit Afghanistan zou hebben gevormd, werd eveneens geen geloof gehecht. Daarenboven situeert dit probleem zich in de familiale sfeer en heeft u tijdens uw eerste asielaanvraag onvoldoende zwaarwichtige elementen aangebracht die erop zouden kunnen wijzen dat u een risico loopt door die vete te worden getroffen.

Tijdens uw gehoor in het kader van uw tiende asielaanvraag werd u de kans gegeven om duidelijkheid te scheppen over de familiale problemen in Afghanistan en over de problemen waarvoor u Iran diende te verlaten. U bracht echter geen inhoudelijke wijzigingen aan in uw asielrelaas. Met betrekking tot de problemen die u en uw broer M.(...) in Iran zouden hebben gekend werden er tijdens de twee gehoren in het kader van jullie eerste asielaanvraag enkele opmerkelijk tegenstrijdigheden opgemerkt.

Zo bleken jullie afwijkende verklaringen te hebben afgelegd over hoe uw broer M.(...) zou zijn aangesteld als woordvoerder om met de directeur van het kantoor te gaan spreken (CGVS 12/08/2008 Mor.(...), p. 5 – 6) + (CGVS 12/08/2008 Mos.(...), p. 10 – 11). Eveneens bleken jullie afwijkende verklaringen te hebben afgelegd over de arrestatiebevelen en convocaties die de Etelaat zou hebben opgestuurd. U verklaarde dat de Etelaat arrestatiebevelen op naam van u en uw broer aan uw ouders zou hebben getoond terwijl uw broer beweerde dat er geen officieel aanhoudingsbevel of convocatie werd opgestuurd, dat ze de kans daartoe niet geven en dat dat soort mensen geen brieven krijgen (CGVS 12/08/2008 Mor.(...), p. 7) + (CGVS 12/08/2008 Mos.(...), p. 14). Gezien deze twee opmerkelijke tegenstrijdigheden werd er onvoldoende geloof gehecht aan de problemen waarvoor jullie Iran dienden te verlaten.

Tijdens uw zesde asielaanvraag legde u kopieën voor van een arrestatiebevel, een dagvaarding van uw vader en een uitreisverbod voor uw vader. Gezien deze documenten slechts kopieën zijn kan hun herkomst en authenticiteit niet worden nagegaan en hebben deze documenten bijgevolg geen waarde waardoor uw zesde asielaanvraag niet in overweging werd genomen. Toch werden u tijdens uw tiende asielaanvraag enkele vragen over deze documenten gesteld. U verklaarde dat het niet mogelijk zou zijn om originele documenten van het politiestation en de rechtbank voor te kunnen leggen. Uw vader zou een advocaat hebben gevonden die na veel moeite toch kopieën had kunnen bekomen (CGVS 4/3/2011, p. 3). U gevraagd naar de naam van deze advocaat kon u hierop niet antwoorden (CGVS 4/3/2011, p. 3). Daarenboven had uw broer tijdens zijn tweede, derde en vierde asielaanvraag beweerd dat het niet mogelijk zou zijn om documenten over jullie problemen op te sturen omdat deze door de post en overheidsdiensten in Iran zouden worden gecontroleerd. Tijdens het gehoor in het kader van uw tiende asielaanvraag werd u gevraagd naar de documenten die u werden opgestuurd, dat gezien het feit er wordt vermeld dat u moet worden gearresteerd, of de Iraanse overheid dan niet zou weten dat u hier bent, antwoordde u dat ze dat niet weten. Wanneer u met de bovenstaande verklaringen van uw broer werd geconfronteerd ging u meteen in de verdediging en vroeg u zich af wie dat had verklaard. Ook nadat de tolk u de vraag had uitgelegd vroeg u opnieuw wie dat heeft verklaard. Na de pauze werd u uitgelegd dat uw broer dit tijdens zijn tweede, derde en vierde asielaanvraag had verklaard en werd u zijn verklaring in kader van zijn tweede asielaanvraag voorgelezen. U stelde dat u dat niet had verklaard maar uw broer. Doch gaf u verder geen duiding bij waarom het dan plots wel mogelijk zou zijn om dergelijke documenten op te sturen terwijl u eveneens verklaarde dat dat in die tijd niet mogelijk zou zijn geweest omwille van de vervolging van de politie (CGVS 4/3/2011, p. 4 – 5). Gezien bovenstaande vaststellingen en de eerder vastgestelde tegenstrijdigheden waarvoor u geen afdoende duidelijkheid kan scheppen kan u opnieuw niet overtuigen wat betreft de problemen waarvoor u Iran diende te verlaten.

Wat betreft de familievete in Afghanistan werd er tijdens uw eerste asielaanvraag op gewezen dat deze zich in de familiale sfeer bevindt en bijgevolg geen verband houdt met de Conventie van Genève. Eveneens werd in uw eerste asielaanvraag nagegaan of er zwaarwegende gronden bestaan dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, nl. wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Met andere woorden, uw verklaringen werden bekeken in het licht van de criteria van de subsidiaire bescherming. Tijdens uw eerste asielaanvraag maakte u geen gewag van persoonlijke bedreiging in het kader van deze problemen. Doch stelde u dat u en de andere kinderen een risico zouden lopen omdat jullie onwettig zijn (CGVS 2/07/2008, p. 5). Tijdens uw tiende asielaanvraag verklaarde u dit opnieuw (CGVS 4/3/2011, p. 5). Daarnaast bleek dat u tijdens uw eerste asielaanvraag geen concrete of 'recente' elementen kon aanbrengen waaruit zou blijken dat deze vete nog dermate levendig is dat er vervolging kan worden vermoed (CGVS 12/08/2008, p. 3 en 5). Stel dat deze vete wel nog dermate levendig zou zijn dan kunnen ruzies en woordenwisselingen die tussen beide families sinds jullie verblijf in Iran zouden hebben plaatsgevonden niet als voldoende zwaarwichtige redenen worden beschouwd. Dat uw grootmoeder aan moederskant verklaarde dat ze had geprobeerd om het onderwerp ter sprake te brengen en er ruzie en spanning ontstond en dat uw grootvader en oom nog altijd heel kwaad waren zijn opnieuw onvoldoende zwaarwichtige redenen (CGVS 12/08/2008, p. 4). U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst zoals art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet stipuleert. Tijdens uw tiende asielaanvraag bracht u geen elementen aan die op het tegendeel zouden kunnen wijzen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw ouders afkomstig zijn van Kabul dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. Het UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit de hoger vermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapende conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeende geweld, nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR geeft tevens niet het advies tot de toekenning van een status van bescherming aan Afghanen omwille van hun herkomst uit Kabul. Hierbij kan worden opgemerkt dat het UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat het UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheids-toestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Uit de informatie blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

Uw loutere verwijzingen naar het feit dat er explosies zouden plaatsvinden in het stadscentrum is gezien bovenstaande observaties niet afdoende om u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toe te kennen (CGVS 4/3/2011, p. 6). De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Tot slot dient nog opgemerkt dat er door het CGVS ook in hoofde van uw broer een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), wijst verzoeker erop dat hij tien asielaanvragen heeft ingediend en in de vorige asielaanvragen zijn Afgaanse nationaliteit en zijn afkomst uit Shiraz (Iran), waar zijn ouders naartoe zijn gevlucht, nooit in twijfel zijn getrokken. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing op dezelfde manier gemotiveerd voor een ontheemde als voor iemand die uit Kabul komt, terwijl de situatie erg verschillend is, zowel op juridisch vlak als in de feiten. In een eerste onderdeel – betreffende zijn persoonlijke omstandigheden – betoogt verzoeker dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij geen familiaal netwerk heeft in Afghanistan. Hij citeert uit

een (foutief aangeduid) arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waar de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend aan een Afghaan die sinds zijn negende niet meer in Afghanistan gewoond heeft en in Afghanistan geen dichte familie heeft. Verzoeker meent dat in zijn geval de situatie zelfs slechter is omdat hij nooit in Afghanistan heeft verbleven, hij dus geen kennis heeft van Afghanistan en bovendien zijn hele familie in Iran woont, feit dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nooit werd betwist. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat zijn situatie niet kan worden beoordeeld zoals een bewoner van Kabul die er tot volwassen leeftijd heeft gewoond. In een tweede onderdeel – betreffende de algemene omstandigheden in het land – voert verzoeker aan dat de situatie van de teruggekeerde vluchtelingen dezelfde is als deze van de IDP's (internally displaced people) en het aantal ontheemden voortdurend stijgt. Verzoeker citeert in dit verband uit een rapport van 11 april 2011 van Internal Displacement Monitoring Center inzake het probleem van ontheemden, uit het rapport *“International Displacement: Global Overview of Trends and Developments in 2010 – Afghanistan”* waaruit volgens verzoeker blijkt dat de verschrikkelijke humanitaire situatie van de ontheemden nog verergerd is door de miljoenen vluchtelingen die teruggekeerd zijn, alsook uit het rapport van de Algemene Vergadering van de VN op 9 maart 2010. Verzoeker concludeert hieruit dat *“We moeten erkennen dat de situatie in Afghanistan ongunstig is voor ontheemden”* en wijst erop dat bovendien UNHCR gekant is tegen de terugkeer zonder een sociaal of familiaal netwerk.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) in het kader van zijn eerste asielaanvraag reeds werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen waarvoor hij Iran zou hebben moeten verlaten, onder meer omwille van tegenstrijdige verklaringen tussen hem en zijn broer M., evenmin geloof kan worden gehecht aan de vete tussen de familie van zijn vader en de familie van zijn moeder, die de oorzaak van het vertrek van zijn ouders uit Afghanistan zou hebben gevormd, probleem welk zich daarenboven in de familiale sfeer situeert, hij onvoldoende zwaarwichtige elementen heeft aangebracht die erop zouden kunnen wijzen dat hij een risico loopt door die vete te worden getroffen en hij in het kader van zijn tiende asielaanvraag geen inhoudelijke wijzigingen aanbracht aan zijn asielrelaas, (ii) de drie documenten die hij neerlegde in het kader van zijn zesde asielaanvraag, met name kopieën van een arrestatiebevel, van een dagvaarding van zijn vader en van een uitreisverbod voor zijn vader, slechts kopieën zijn waarvan hun herkomst en authenticiteit niet kan worden nagegaan, verzoeker bovendien de naam schuldig moet blijven van de advocaat die deze kopieën na veel moeite zou hebben kunnen bekomen en hij verder geen duiding kan geven bij waarom het plots wel mogelijk zou zijn om dergelijke documenten op te sturen terwijl hij eveneens verklaarde dat dat in die tijd niet mogelijk zou zijn geweest omwille van de vervolging van de politie en (iii) er voor burgers in de hoofdstad Kabul, van waar zijn ouders afkomstig zijn, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.5.1. Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Immers, de bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker wiens taak het is om alle nodige elementen en documenten nodig voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker, die in België verblijft sinds 24 januari 2008 en zich reeds tot tien maal toe vluchteling verklaarde, tot op heden in gebreke blijft enig overtuigend begin van bewijs bij te brengen omtrent zijn identiteit of nationaliteit terwijl het bewijs van identiteit en nationaliteit nochtans een essentieel element is in de asielprocedure.

In 's Raads arrest nr. 23.391 van 20 februari 2009 inzake verzoekers eerste asielaanvraag werd dienaangaande reeds geoordeeld als volgt: *“Verzoeker verklaarde dat hij, zowel als zijn hele familie, in het bezit was van een vluchtelingenkaart maar dat hij er niet aan gedacht had deze mee te brengen (gehoorverslag CGVS 2 juli 2008, 3). Het niet neerleggen van documenten zonder hiervoor een aannemelijke verklaring te geven wekt het vermoeden dat verzoeker bewust belangrijke informatie wil achterhouden; deze vaststelling hypothekeert de geloofwaardigheid van het relaas. Verzoeker die geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit schendt derhalve de medewerkingsplicht en stelt de Raad in de onmogelijkheid een correct beeld te krijgen van zijn verblijfsrechtelijke status in Iran en/of van zijn huidige staatsburgerschap.”* Tijdens zijn tweede gehoor nogmaals gevraagd waar verzoekers vluchtelingenkaart was, bevestigde hij dat deze zich in Iran bevond. Gevraagd waarom hij deze niet had laten overbrengen, stelde verzoeker dat hij dit nog altijd kon vragen indien het nodig was (administratief dossier, 1^e AA, stuk 4, p. 7), wat verzoeker duidelijk heeft nagelaten te doen. In het kader van zijn tweede asielaanvraag verklaarde hij dan weer enerzijds dat hij niet aan nieuwe documenten kan geraken, wat bevreemdend is aangezien hij anderzijds verklaarde dat hij wel zijn schoolboeken vanuit

Iran naar België heeft laten opsturen (administratief dossier, 2e AA, stuk 4, vraag 36). Hem naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag gevraagd of hij nog documenten kan bekomen of verkrijgen, stelde verzoeker *“Misschien, ik heb het gevraagd aan mijn familie en ze gaan proberen mij deze op te sturen. Dit betreft één arrestatiebevel.”* (administratief dossier, 3e AA, stuk 3, vraag 36). In het kader van zijn zesde asielaanvraag bracht verzoeker vervolgens drie documenten bij, met name kopieën van een arrestatiebevel, van een dagvaarding van zijn vader en van een uitreisverbod voor zijn vader, stukken welke door zijn familie vanuit Iran werden opgestuurd. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, de naam schuldig moet blijven van de advocaat die deze kopieën na veel moeite zou hebben kunnen bekomen en de commissaris-generaal met betrekking tot deze stukken terecht opmerkt dat het slechts kopieën betreft waarvan de herkomst en authenticiteit niet kan worden nagegaan, dient de Raad dan ook vast te stellen dat het voor verzoekers familie geenszins onmogelijk is om vanuit Iran documenten naar België te verzenden. Dat verzoeker tot op heden in gebreke blijft zijn originele vluchtelingenkaart/of de documenten waarmee hij in Iran legaal tijdelijk of permanent verbleef voor te leggen, wijst naar het oordeel van de Raad dan ook op een manifest gebrek aan medewerking en hypothekeert zijn algehele geloofwaardigheid, temeer hij ook in het kader van onderhavige asielaanvraag geen plausibele verklaring geeft voor het totale gebrek aan (identiteits)documenten. Immers, nogmaals gevraagd of hij in Iran beschikt over een vreemdelingenkaart, stelde verzoeker *“Maar ze hebben alle ID kaarten van mijn familie afgenomen, een tijdje geleden. 22 bahman, de elfde maand, dat is de dag van de iraanse revolutie, dat is in afghanistan de maand dalwa. Op de 25^e van die maand de oppositie van de iraanse regering, de groene partij, ze wilden de mensen op de straat brengen tegen de regering. Voor die 25 bahman de politie kwam naar ons huis en de politie waarschuwde om niet deel te nemen aan de demonstratie en ook dat zijn zonen niet aan die demonstratie mochten deelnemen anders zou dat gevolgen hebben voor onze familie. (...)”* (administratief dossier, 10^e AA, stuk 3, p. 3). Dergelijke blote bewering kan niet in het minst worden aanvaard als verklaring voor het gegeven dat hij – niettegenstaande hij er in hoger aangehaald arrest uitdrukkelijk op werd gewezen dat het niet neerleggen van de documenten waarover hij kan beschikken, waaronder zijn vluchtelingenkaart, de geloofwaardigheid van zijn relaas hypothekeert – er in de tijdspanne van bijna twee jaar tussen het afsluiten van zijn eerste asielaanvraag en het indienen van zijn tiende asielaanvraag niet zou in geslaagd zijn om deze vluchtelingenkaart te bekomen.

2.5.2. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker ook met betrekking tot de actuele verblijfssituatie van zijn familie in Iran niet het minste begin van bewijs bijbrengt en hij en zijn broer M. er evenmin in slagen hieromtrent duidelijke, coherente en overtuigende verklaringen af te leggen. Zo verklaarde verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag: *“Wat is op dit moment hun verblijfsstatuut? Die vluchtelingenkaart Is dat dan in orde gekomen, werd ze verlengd? Niet dat ik weet Gaan jouw zussen naar school? Ja Een Iraanse school? Ja Hebben ze dan geen verblijfsstatuut nodig? Die kaarten Dus die zijn geldig op dit moment? Misschien wel Hoe is het afgelopen met die historie? Zijn de kaarten verlengd geworden? Neen Nooit meer naar gevraagd? nee Dus uw ouders, familie zijn illegaal in Iran? Geen idee Daar moet je toch een idee over hebben? ik denk dat de kaarten toch verlengd zijn”* (administratief dossier, 1^e AA, stuk 4, p. 7). Verzoekers broer M. verklaarde daarentegen met betrekking tot zijn vader en zijn zussen: *“Ja, maar, hij is nu ook illegaal? Neen, hij is niet illegaal, anders hadden we die kaart niet gekregen, alleen heeft hij geen werkvergunning Dus, zijn vluchtelingenkaart is verlengd ondertussen? Ja, men betaald geld en dan wordt zo n verblijfsdocument afgegeven. Uw kaart is niet verlengd, maar die van uw vader wel? Ik heb vernomen dat er strenge regels waren, en strenge regels voor de toelating van mijn zussen op school Wanneer is de kaart van uw vader verlengd? Volgens mij, nadat wij vertrokken waren En wanneer zijn uw zussen toegelaten op school, ook na uw vertrek? Eerst werden ze toegelaten, er was een week een proeftijd, toen was het incident, en toen waren mijn zussen twee weken thuis, maar uiteindelijk zijn ze toch naar school kunnen gaan (...) Zou u een nieuwe kaart hebben gekregen, of een bijlage bij deze kaart, ...? Wat ik van mijn vader heb vernomen, dat hij een papier heeft gekregen, dat hij een tijdelijk document heeft gekregen”* (gehoor CGVS 20/08/2008, p. 9). Daar verzoeker herhaaldelijk verklaarde nog regelmatige contacten te onderhouden met zijn familie, kan niet worden aangenomen dat hij niet meer duidelijkheid kan verschaffen omtrent hun statuut in Iran. Aangezien de actuele verblijfssituatie van zijn familie in Iran van wezenlijk belang is in het relaas van verzoeker en voor de beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming, doet de vastgestelde vaagheid van verzoekers verklaringen dienaangaande op finale wijze afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

2.5.3. In acht genomen het geheel van bovenstaande overwegingen, dient te worden geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt tegemoet te komen aan de op hem rustende bewijslast en aan de op hem rustende plicht tot medewerking. Dienvolgens dient te worden vastgesteld dat hij het door eigen toedoen de asielinstanties onmogelijk maakt om zijn nood aan bescherming correct in te schatten. Zoals bepaald

in paragraaf 205 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Vermits verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn verblijfsrechtelijke status in Iran en zijn huidige staatsburgerschap, stelt hij de Raad in de onmogelijkheid zijn beschermingsnood correct te beoordelen.

2.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

De Raad benadrukt de dezen dat de aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maar maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door geen bewijs neer te leggen omtrent zijn identiteit, nationaliteit of actuele verblijfssituatie in Iran. Dienvolgens kan hem de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS